



DỰ ÁN KHOA HỌC

Bài của Bradley Salmond III
(Dựa trên một câu chuyện có thật)

Câu chuyện này diễn ra tại Hoa Kỳ.

Bradley đổ thêm một cốc cát nữa vào xô của mình. Cậu bé sẽ cần rất nhiều cát!

Hội chợ khoa học của trường cậu sắp diễn ra. Bradley đang tạo ra một mô hình cho thấy sóng thần hoạt động như thế nào. Cậu bé biết rằng sóng thần là một đợt sóng lớn gây ra bởi một trận động đất ở đại dương. Bradley muốn dự án của mình phải thật hoàn hảo. Có lẽ cậu bé sẽ giành được một giải thưởng!

Khi xô cát đã đầy, Bradley nhặt thêm một vài que củi. Rồi cậu tìm thấy một cái thùng nhựa và vài ngôi nhà đồ chơi nhỏ dưới tầng hầm.

Bradley đổ cát vào thùng để làm đất liền. Cậu cẩn thận đặt nhà cửa và cây cối vào. Tiếp theo là phần thú vị nhất—nước! Sau khi đã đổ nước vào, cậu có thể dùng một miếng bìa cứng để đẩy nước và tạo sóng.

Nhưng rồi cậu đã mắc phải mọi sai lầm lớn. Cậu đã đổ quá nhiều nước! Các ngôi nhà đã bị ngập lụt—trong khi cậu bé thậm chí còn chưa tạo sóng. Cát bị ướt tạo thành một đồng bùn nhão, nhầy nhụa.

Bradley gọi mẹ, lúc ấy đang ở trong bếp. “Bây giờ con phải làm sao đây? Con lỡ đổ quá nhiều nước vào rồi.”

“Không sao đâu con. Con có thể làm lại từ đầu mà,” Mẹ nói. “Mẹ sẽ cùng làm với con, chúng ta sẽ vừa đổ vừa đo từng chút một nhé.”

“ĐẠ.” Bradley gục đầu xuống và đi ra ngoài để lấy thêm cát.

Lần này, cậu bé và Mẹ đã đo kỹ lượng nước và đổ vào. Bradley đi chuyển tấm bìa cứng và nhìn những đợt sóng đánh vào bờ cát. Được rồi mẹ ơi!

Kế đến, Bradley và Mẹ cùng làm tấm bích chương về dự án. Cậu bé bắt đầu viết một số thông tin thú vị về sóng thần. Nhưng trang giấy không có đủ chỗ để viết.

“Con không muốn phải viết lại hết tất cả đâu!” Bradley nói. Đầu cậu bé bắt đầu đau.

Mẹ nói: “Chúng ta không cần phải viết lại tất cả.” “Chúng ta chỉ cần điều chỉnh lại nét chữ sao cho vừa với trang giấy thôi.”

Bradley rên rỉ. Tấm bích chương của cậu bé đã không giống như những gì cậu muốn làm. “Con không muốn làm như vậy đâu. Nó sẽ trông xấu lắm nếu các chữ không được sắp xếp vừa vặn.”

“Cha Thiên Thượng muốn chúng ta tiếp tục cố gắng.”

“Việc học hỏi có thể là một điều rất khó khăn.” Mẹ ôm Bradley vào lòng. “Đôi khi chúng ta sẽ mắc sai lầm. Nhưng điều quan trọng là chúng ta không bỏ cuộc. Cha Thiên Thượng muốn chúng ta tiếp tục cố gắng. Vậy bây giờ chúng ta hãy nghỉ ngơi và hoàn thành nó vào buổi sáng nhé.”

Sáng hôm sau, Bradley và Mẹ đã hoàn tất tấm bích chương của mình. Nó không hoàn hảo, nhưng Bradley cảm thấy vừa ý hơn tấm cũ.

Cuối cùng, ngày tổ chức hội chợ khoa học cũng diễn ra. Mẹ đưa Bradley đến trường. “Nhớ này con,” Mẹ nói, “con đã làm việc chăm chỉ cho dự án của mình và học được rất nhiều. Và đó mới là điều quan trọng.”

Bradley mang dự án của mình đến phòng thể dục lớn. Có rất nhiều những dự án và các tấm bích chương ở đây. Tất cả các em lớp bốn đều ngồi chờ đến lượt mình trình bày dự án.

Chẳng mấy chốc đã đến lượt của Bradley. Tim cậu bé đập nhanh trong lúc cậu tiến về phía trước. Điều gì sẽ xảy ra nếu mọi thứ không như ý muốn?

Bradley đẩy tấm bìa cứng xuống nước và trình bày cho ban giám khảo thấy cách sóng vỗ vào đất liền như thế nào.

Một trong những vị giám khảo hỏi, “Điều gì tạo ra những cơn sóng lớn trên đại dương?”

“Những cơn sóng lớn là do . . .” Tâm trí của Bradley trống rỗng. “Dạ con không nhớ. Nhưng con có thể kể cho thầy cô nghe một số sự thật thú vị về sóng thần.” Cậu bé đọc cho họ nghe những thông tin trên tấm bích chương của mình.

Sau giờ học, Bradley leo lên xe cùng với dự án của mình.

“Dự án của con thế nào rồi?” Mẹ hỏi. “Không chính xác theo cách mà con muốn.” Bradley mỉm cười. “Nhưng con đã cố gắng hết sức và sẽ tiếp tục cố gắng.”



“Số mệnh của chúng ta không được quyết định bởi số lần chúng ta vấp ngã nhưng bởi số lần chúng ta đứng lên, phủ bụi trên người, và tiến bước lên phía trước.”
Anh Cả Dieter F. Uchtdorf thuộc Nhóm Túc Số Mười Hai Vị Sứ Đền, “Người Có Thể Làm Điều Đó Ngay Bây Giờ!” *Liahona*, tháng Mười Một năm 2013, trang 55.

